

Tuyển tập Hoa Song Đường 02
- viết về Cha Mẹ -
Thơ Mặc Giang
(thnhattan@yahoo.com.au)

01. Ngày trở về
02. Lá rụng về cội
03. Nhớ thương ngày về
04. Mái tranh nghèo
05. Nhớ thương về Mẹ
06. Một cành hoa dâng Mẹ
07. Một cành hoa trắng thiên thu
08. Công đức sinh thành
09. Tì đó xa mờ
10. Hình bóng Mẹ Hiền

Ngày trở về

Ngày trở về tôi lặng yên không nói
Mắt buồn buồn, nhìn, ngó thật xa xôi
Ngó trước sau, ngó quanh quất một hồi
Rồi đảo mắt xa dần ra đầu ngõ

Nhìn thăm thẳm, thấy gì không trong đó
Lại ngó vào nơi một chái ba gian
Ngước lên trên, xin thấp ba nén nhang
Quyền quyền khói lòng vòng bay nhẹ nhẹ

Tôi ngừng lại trên tấm hình của mẹ
Rồi ngừng lại trên tấm hình của cha
Nhìn những người thân, quyền thuộc gần xa
Mới còn đây mà đã ngồi lên đó

Tôi nhìn xuống, đàn cháu con nhỏ nhỏ
Gọi là nhỏ nhưng thật sự lớn nhiều
Có đứa đang một tay ẵm, tay dìu
Còn nhỏ nữa, vừa gái trai lúc nhúc

Ngày trở về, tôi tìm lại từng chút
Còn những gì trong tất cả đổi thay
Để nâng niu từng cái nhỏ mảy may
Như hun hút những xa mờ đất mẹ

Tôi nhắm mắt rồi thì thăm khe khẽ
Ngày trở về tìm quá khứ đã xa

Tiếng đàn xưa đã tắt hết âm ba
Hình dung lắm mới cơ hồ cộng hưởng

Chỉ thế thôi nhưng vô cùng sung sướng
Tôi đã đi trên quê mẹ đây rồi
Ngày trở về xin trả lại xa xôi
Nhưng tro lạnh đã bập bùng bếp lửa.

Tháng 07-2005
Mặc Giang

Lá rụng về cội

Đây là vùng đất nào
Mà sao người nằm đó
Tôi cúi nhìn cho rõ
Tên, lạ quá đi thôi
Tôi bỗng nghe những cảm xúc bồi hồi
Rồi lần lượt tôi tìm thăm khắp chốn
Đi một mình tôi cũng hơi ớn ớn
Bước vào thăm nhưng họ cứ nằm im
Có người buồn ánh mắt như lim dim
Lông dựng đứng, tôi nghe sao lạnh lạnh
Sau khi đọc danh tánh
Tôi biết họ giống mình
Trông qua những tấm hình
Lại buồn thương man mác
Có những chỗ nằm chung nhau một dạt
Có những nơi xen kẽ với người ta
Đi tới đâu cũng thấy thế vậy mà
Nếu nơi đó có người mình đang sống
Gió hiu hiu vang vọng
Người lớn nhỏ nằm yên
Nếu có những linh thiêng
Xin cho tôi được biết
Họ tình thân nói thiệt
Đã nằm đây, không phải đất của mình
Sống điều tàn mà chết cũng điều linh
Gởi xứ người chớ xứ mình xa lắm
Sống, đã âm thầm, mang nặng
Chết, lại chôn kè, mang đau
Bởi tâm thân đã trôi dạt bờ dâu
Nên dong ruổi khắp năm châu bốn biển
Thân tạm gởi cho bụi mờ hư huyền
Hồn phiêu diêu tìm lại với cửu huyền

Trái đất tròn nên gặp được Tô Tiên
Nhớ cháu con, lâu lâu thăm một chuyến
Thác là một chuyện
Gỏi là một phương
Nơi đó quê hương
Lá rụng về cội !

Tháng 07-2005
Mặc Giang

Nhớ thương Ngày về ...

Ngày về, cho lúa đồng xanh
Cho bông lúa chín thơm lành tình quê
Ngày về, cho bến bên đê
Cho thuyền xuôi mái vỹ về bên sông
Ngày về, cho ước chờ mong
Bao năm xa xứ nhớ trông vui đầy
Xóm làng in bóng còn đây
Đường quê in dấu, bờ cây in màu
Quê nghèo cắt rốn chôn nhau
Đất cằn sỏi đá bên bầu ruộng nương
Bao năm xa cách đoạn trường
Tình vương vương vẫn nghĩa vương vương sầu
Quê nghèo, trắng mấy mùa cau ?
Nhà tranh mưa nắng, mấy màu phong sương ?
Ngày về, nhật bóng tơ vương
Tơ tằm rút mãi, tư lừng hồn ai
Ngày về, góp nhặt phôi phai
Đem hong nhung nhớ, phơi dài xa xôi
Ngày về, thăm thăm lên ngôi
Tình quê héo hắt, gởi đời thê lương
Ngày về, cho thăm tình thương
Cho người lữ thứ, nhớ thương ngày về !!!

Tháng 07-2005
Mặc Giang

Mái tranh nghèo !

Mẹ sinh ra một đàn con mấy đứa
Trên quê nghèo áp ủ tuổi còn thơ
Miếng cơm rau, dưa muối dẫu xác xơ
Vẫn đùm bọc cho đến ngày khôn lớn

Mái tranh nghèo vẫn ngày ngày khói gợn
Ruộng nương nghèo vẫn mây khói khô cằn
Vá làm sao cho hết những khó khăn
Nên đã bỏ đi, nơi này nơi nọ

Theo thời gian, đứa có chồng có vợ
Nợ phu thê, rồi cháu cháu con con
Mẹ già dần trên mảnh cũ héo hon
Ngày qua ngày, ngóng nhìn ra đầu ngõ

Nhìn thì nhìn, để rồi thương rồi nhớ
Biết lâu lâu mới có đứa về thăm
Đứa ở xa, giỏi lắm một đôi năm
Đứa ở gần mới lân la lui tới

Đã biết vậy nhưng nhiều khi cũng nói
Nhớ lâu lâu về thăm mẹ nghe con
Nếu một mai sức của mẹ không còn
Lỡ có gì thì làm sao nhắm mắt

Của gian khó trên đường dài nghèo ngặt
Mấy mụn con đàn cũng phải chia ly
Cả một đời, đâu còn lại được gì
Chỉ một mái tranh nghèo xa xưa ấy.

Tháng 07-2005
Mặc Giang

Nhớ thương về Mẹ

Ăn nuôi dưỡng một đời, làm sao đáp
Nghĩa cù lao chín chữ, biết sao đền
Mẹ gian khổ, dày sương sa gió táp
Thân hao mòn, tàn tạ, chỉ vì con

Tay bông bé, tay vãi về bú mớm
Tay nâng niu, tay may vá áo quần
Tay nhà cửa, tay thức khuya dậy sớm
Tay com canh, tay buôn tảo bán tần

Mỗi một ngày khi con dần khôn lớn
Mẹ vì con, ngày kiệt sức yếu già
Giữa trường đời, con lao vào ước vọng
Mẹ trông con, biển biệt cõi trời xa

Đường viễn liên, bắt hai đầu, tiếp nối
Tiếng thân thương : con đó hã, mẹ nè
Lòng lâng lâng vui mừng nghe mẹ gọi
Nghe không con, tiếng mẹ, con có nghe

Rồi cứ thế, một ngày kia đã tới
Đèn dầu khô, mẹ nhắm mắt lia đời
Con lặng yên, tiếng kinh cầu vụn vỡ
Mẹ mất rồi, như mất cả đời thôi

Con tìm mẹ, như đi tìm ngõ tối
Trông tiếc thương, góp nhặt bóng vô thường
Con tìm mẹ, như hoàng hôn khuất núi
Đom đóm bay, lạnh nhạt phủ mùi sương

Xin ngắt một bông hồng dâng lên mẹ
Còn con mang một bông trắng đơn côi
Trong điệu hữu, mẹ thì thầm nói khẽ
Dòng tử sinh, tội nghiệp đưa con tôi

Xin thắp nén tâm hương dâng lên mẹ
Xin chấp tay vang vọng tiếng kinh cầu
Cõi nhiệm màu trông xa vời lạng lẽ
Mẹ đã về, nhưng cõi đó ở đâu

Khói hương trầm, mắt trần, nhìn có hạn
Nhưng linh thiêng, xin hồn mẹ, chứng tri
Mỗi khi nhớ, khi thương hình bóng mẹ
Bước lên cầu Á Tử khóc biệt ly !!!

Tháng 8-2005
Mặc Giang

Một Cảnh Hoa Dâng Mẹ

Xin ngắt một cành hoa dâng mẹ
Mẹ là thiêng liêng, là tất cả nhiệm màu
Mẹ đã đi rồi, từ nay tìm mẹ ở đâu
Mây ngũ trên ngàn, bóng tối chìm sâu

Xin ngắt một cành hoa dâng mẹ
Mẹ là tình thương, là tất cả cuộc đời
Mẹ đã đi rồi, thôi còn gì nữa mẹ ơi
Con đi tìm mẹ, từng bước đơn côi

Xin ngắt một cành hoa dâng mẹ
Mẹ là muôn sông, là biển cả rạt rào
Mẹ đã đi rồi, bầu trời mất hết trăng sao
Con đi tìm mẹ, bóng dáng hư hao

Xin ngắt một cành hoa dâng mẹ
Mẹ là yêu thương, là cao quý khôn lường
Mẹ đã đi rồi, hương thờ nhả khói mờ sương
Có những đêm về, lạnh lạnh thê lương

Xin ngắt một cành hoa dâng mẹ
Hoa hời là hoa, hoa màu trắng hay màu hồng
Trắng đã phai nhòa, mà hồng đã chết màu bông
Con đứng một mình, tìm mẹ, đêm đông !!!

Tháng 5-2006
Mặc Giang

Một cành Hoa Trắng thiên thu

Ngày xưa mẹ dắt con đi
“Con đi trường học, mẹ đi trường đời”
Ngày xưa mẹ dắt con chơi
Con chơi bé bỏng, mẹ chơi thê trần
Lớn lên bôn bả lập thân
Mẹ dần nghiêng bóng phù vân nắng chiều
Đến khi biết tiếng mẹ yêu
Mẹ đã về với tịch liêu cuối trời
Còn đâu câu nói tiếng cười
Chín còn không có, hỏi mười mà chi
Mẹ ơi, tìm bóng biệt ly
Bên cầu Á Tử, sầu bi thì thầm
Mẹ ơi, tìm bóng biệt tăm
Bên dòng sinh tử, ngàn năm xa mờ
Trầm hương quyện khói đêm mơ
Con kêu tiếng mẹ, cuối bờ hoang vu
Một cành hoa trắng thiên thu
Gắn trên giá lạnh, mịt mù mẹ ơi !

Tháng 5-2006
Mặc Giang

Công Đức Sinh Thành

“Ba năm bông ẵm cảm ơn cha
Chín tháng cưu mang nhờ đức mẹ”
Bốn chữ tứ ân, tình cao cả
Chín chữ cù lao, nghĩa thâm sâu
Tình thương mẹ, biển Đông thấm vào đầu
Công đức cha, núi Thái làm sao sánh
Thương nhớ mẹ, hãy tô bồi tâm tánh
Thương nhớ cha, hãy tôi luyện trung trinh
Sống ở đời, đừng câu nệ hy sinh
Mà cảm khái những gì ta có thể
Nhớ ơn cha, tấm thân ta là để
Đỡ phong trần, đi cống hiến quê hương
Nhớ đức mẹ, cuộc đời ta là để
Mang tin yêu, đi xây dựng tình thương
Đáp như thế, chưa tròn ơn cha mẹ
Đền như thế, chưa vẹn nghĩa Song Đường
Như núi rừng, bàng bạc lộng Thái Sơn
Như biển Đông, mênh mang triều sóng vỗ
Chiều nghiêng bóng đổ
Công đức sinh thành
Mây trắng trời xanh
Ngàn năm lan tỏa !

Tháng 5-2006
Mặc Giang

TỪ ĐÓ XA MÒ

Mười bốn tuổi xa gia đình vạn dặm
Ba mươi năm, vón vẹn bảy mươi hai giờ thăm
Và từ đó Bóng Mẫu Từ thăm thăm
Mẹ ơi ! Trăng mười sáu
Bóng đơn côi vò vớ xa xăm
Đất trời nghiêng ngửa
Thành sâu sụp đổ
Hai Đấng Sinh Thành
Khuất bóng biệt tăm
Hơn một tuổi chào đời
Kêu tiếng Cha trong vòng tay của chị
Bốn mươi ba năm
Kêu tiếng Mẹ tự đáy lòng
Còn chi đâu nữa mà mong
Thương thương nhớ nhớ xuôi dòng buông trôi
Nghĩa đáp ân đền còn đâu nữa ?
Nghìn năm vĩnh biệt nhé Mẹ ơi !

Xứ Phù Cát còn đó
Thôn Tân Hòa còn đây
Mây thoảng gió bay
Một người con tự nguyện kiếp lưu đày
Mang hạnh nguyện đơn sơ hiến cho đời tươi đẹp !
Khói hương trầm nghi ngút
Mắt con nhòa rướm lệ
Nửa tinh cầu vụn vỡ
Mẹ linh thiêng còn nhớ ?
Đã nhiều lần con thưa Mẹ
Bốn người con. Hãy bớt đi một đứa cho đời !
Chân bước mãi cho Ánh đạo vàng tỏa rạng
Được tin Mẹ nhắm mắt
Con trầm ngâm sống với Mẹ một đêm
Một đêm để biết chuyện làm
Một đêm cầu nguyện Hoa Đàm kính dâng
Một đêm là cả ngàn năm
Một đêm vũ trụ lặng yên xoay vần
Dù cho bao độ phù vân
Con còn Bóng Mẹ theo vàng trăng soi
Vàng trăng mười sáu chia đôi
Nửa từ quê cũ, nửa trôi quê người
Cho con từ tạ nụ cười
Cho con từ tạ Bóng Người con thương.

11 giờ đêm 16-11-Bính Tý 1997,
dâng hương hồn Mẹ - Mặc Giang

Hình Bóng Mẹ Hiền

Mẹ ra đi, cõi vô thường tan biến
Mái tranh nghèo, như vắng bóng Mẹ ơi
Chón cô phòng, buông khung rèm cửa sổ
Gió phát phơ, reo kẽ lá không lời

Mẹ ra đi, khung trời còn nhưng nhớ
Áo bà ba, nhuộm một nắng hai sương
Áo vải thô, bạc phai màu hoại sắc
Mái nhà xưa, ấp ủ bóng Mẹ thương

Mẹ ra đi, bóng Mẹ Hiền còn đó
Quãng đường dài, ghi dấu nét, không pha
Cát bụi bay, thì thâm khuya sỏi đá
Gợi hồn con, bóng nguyệt nhớ trăng già

Mẹ rũ áo, cuộc đời như bỏ ngõ
Dòng sông xưa, nhịp sóng vỗ đôi bờ
Mỗi lần qua, thêm một lần thương nhớ
Mắt Mẹ già vời vợi tóc bạc phơ

Tiếng chuông đầu hôm buông thả
Tiếng chuông mỗi sớm xa đưa
Ngân vang trôi về nỗi nhớ
Mênh mang hình bóng tôn thờ

Lời kinh trầm bổng bên chùa
Dọc đường rơi rụng hơn thua
Trở về nguồn tâm muôn thuở
Đây rồi hình bóng Mẹ xưa
Hàng me ru gió đong đưa !!!

Tháng 10-2006
Mặc Giang
